

Amb o sense?

Dc, 20/02/2019

[Cristianisme i Justícia](#)

Pino Trejo. Pot ser que tot quedi reduït a l'opció de triar entre dues proposicions: amb lactosa-sense lactosa, amb gluten-sense gluten, amb sucre-sense sucre, amb conservants-sense conservants, amb colorants-sense colorants..., o almenys va ser el que vaig pensar quan en voler comprar un pa de motlle amb crosta, em van contestar que només en tenien SENSE, i si en volia AMB, l'havien de encarregar.

Aquest fet em confirma que el que fins ara considerava "normal", "de tota la vida" (que el pa tingui crosta), s'ha tornat excepcionalitat..., per a mi, perquè si ho preguntem als més joves ens diran tot el contrari (que no en tingui).

Llavors, què és allò normal? Sembla ser que la normalitat consisteix en poder triar entre una extensa gamma de productes de tota mena, dins del supermercat en el qual s'ha convertit aquest món, i el nostre únic i exclusiu paper consisteix en passejar-nos pels seus passadissos mirant, agafant i omplint el carret dels preuats objectes que faran més suportable la nostra vida.

Creiem fermament que aquest acte ens fa més lliures perquè ens dóna l'oportunitat d'escollir. **Ens convencem que som algú pel fet d'exercir la nostra llibertat sobre les marques que ens ven el mercat**, perquè seguint aquest corrent no ens sentim exclosos, no desentonem, sinó que cantem a l'uníson les excel·lències d'un sistema que dirigeix tota la seva propaganda a mantenir-nos al carril del consumisme.

Hem interioritzat tant aquest estil de vida que la nostra identitat ha anat canviant, perquè encara que consumir no és en si mateix cap maldat, sí que ho és que ho considerem tot com a objecte de consum: emocions, relacions, idees, fins i tot les persones, i que, per tant, a tot li apliquem les característiques del que és consumible: elegible, flexible, substituïble i prescindible. Sense gairebé adonar-nos-en, mirem la realitat des d'aquest prisma, rebutjant el que no compleixi amb aquests requisits.

Però ens movem en una voràgine competitiva on plouen les ofertes, i de tota mena. Així que aquestes quatre característiques es queden curtes, per això ha entrat en joc una cinquena que permet desempatar davant les possibilitats que se'ns presenten: el més barat i amb les mateixes prestacions.

Amb aquesta intenció sorgeixen les empreses *low cost*, l'economia de plataformes, la mal anomenada economia col·laborativa... i les múltiples aplicacions que la sustenten. Hem elevat a un altre nivell les relacions econòmiques i laborals. Ara tot és a cop de clic sense pensar gaire en les conseqüències dels nostres actes.

Acceptem que se'ns faciliti tant la vida, que no haguem de sortir a buscar el menjar, demanar un taxi o anar a una agència de viatges a reservar vol i hotel... tot ho podem fer des del *smartphone*... per això són *smart*, intel·ligents!

Ens alegrem perquè se'ns posen a l'abast molts productes, serveis i fins i tot emocions per triar. Si no ens agrada, ho tornem o en busquem un altre que sigui millor, que em produeixi més satisfacció, que estigui a l'abast de la meva butxaca,

o simplement en prescindim. Aquesta pràctica tan habitual en el nostre dia a dia està posant en perill la nostra humanitat. No, no exagero.

Pensem un moment en el que s'amaga darrere d'aquesta situació. Aturem-nos en l'ús d'una d'aquestes aplicacions per mitjà de la qual encarreguem el menjar del nostre restaurant favorit. Per descomptat resulta més còmode que t'ho duguin a la porta de casa teva i gaudir d'aquests menjars veient la tele amb sabatilles i pijama. Després d'un llarg dia de treball, qui es resistiria a aquest plaer?

Fins aquí tot "normal": davant d'una necessitat, la de menjar, i un desig, el de descansar, he triat entre les diferents opcions que hi ha al mercat. He exercit la meva llibertat i el meu dret a decidir. Però no he tingut en compte les repercussions que tenen els meus actes en els altres.

He escollit la [precarietat laboral](#), que segurament jo mateix pateixo, perquè qui em va portar el menjar treballa com a autònom per a una empresa que diu que no té treballadors, que el controla mitjançant una aplicació que sap exactament en quin lloc és i quants quilòmetres ha recorregut, que li paga per comanda i no per hores treballades, és a dir, que no compta els desplaçaments que forçosament ha de realitzar per fer les entregues. Que no es pot permetre el luxe de posar-se malalt, ni patir un accident laboral. Que difícilment podrà anar-se'n de vacances o tenir una pensió quan li arribi el moment de la jubilació..., si li arriba. Que per aconseguir aquesta feina ha hagut de pagar la seva alta en l'aplicació, la caixa per portar les comandes, comprar-se una bici... Que probablement deu ser algú amb grans dificultats per accedir al mercat laboral i que, per tant, aquesta ocupació constitueix la seva única font d'ingressos.

Optar per aquesta via, igual que les altres plataformes que t'ofereixen serveis de transport més barats, fabuloses cases en qualsevol país al qual decideixis viatjar i vols a preus llençats, són a costa del dret a una feina, i a una feina digna, ja que es redueixen despeses en recursos humans per mantenir un alt nivell de beneficis i seguir augmentant els comptes en paradisos fiscals.

La nostra forma de consumir marca, cada vegada més, la diferència, i incideix en el tipus de societat i persona que volem construir. I aquesta hauria de ser la veritable elecció que ens hauria d'importar. Perquè el que no podem és seguir exercint una llibertat que ens deshumanitza i genera noves formes d'esclavitud, que destrueix el planeta, ens aïlla dels altres, ens porta a desentendre'ns de les seves vides i a ser indiferents al sofriment i les injustícies, oblidant-nos que som éssers socials, que necessitem tenir cura els uns dels altres.

I relacionar-nos..., però és clar, per a això també hi ha una app!

Imatge extreta de: [Pixabay](#)

The post [Amb o sense?](#) appeared first on [Blog de CJ](#).